

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Kowalczyk - Makuła

Protokolant: sekr. sąd. Beata Krzyżińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2016 r. w S.

sprawy M. W.

oskarżonego o czyny z art. 107 § 1 kks i in.

z wniosku obrońcy i urzędu

w przedmiocie umorzenia postępowania, niedopuszczenia do udziału interwenienta oraz zawieszenia postępowania karnego w sprawie

postanawia:

1. na podstawie art. 53 § 41 kks w zw. z art. 31 § 2 kks nie dopuścić do udziału w sprawie w charakterze interwenientów (...) Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o. w W. reprezentowanych przez r.pr. D. S.;
2. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks nie uwzględnić wniosku obrońcy oskarżonego o umorzenie postępowania karnego w sprawie wobec M. W.;
3. na podstawie art. 22 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zawiesić postępowanie karne w sprawie oskarżonego M. W.;
4. na podstawie art. 98 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks odroczyć ogłoszenie uzasadnienia postanowienia na czas do 7 dni, tj. do 11 lipca 2016 r. godz. 15.45.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 16 maja 2016 roku (data prezentaty) firmy (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W., reprezentowane przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego D. S. , ponownie zgłosiły swój udział w postępowaniu sądowym w charakterze interwenienta. Podniosły , iż Urząd Celny w S., pomimo iż w toku postępowania przygotowawczego zgłosiły swój udział jako interwenienci , nie poinformował sądu o ich obecności w toczącym się postępowaniu (pismo: k. 989-1007).

Obrońca oskarżonego M. W. pismem z dnia 16 maja 2016 roku (data prezentaty) wniosła o umorzenie postępowania karnego w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. W uzasadnieniu wniosku wskazała, iż wskutek braku notyfikacji art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych (jako przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 02 czerwca 1998 roku), art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 są przepisami bezskutecznymi i „nie mogą wypełnić blankietowej normy art. 107 § 1 kks i być podstawą aktów oskarżenia” (pismo: k. 776-797).

Pełnomocnik spółek (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W. pismem z dnia 18 maja 2016 roku (data prezentaty) przyłączył się do wniosku obrońcy o umorzenie postępowania wobec oskarżonego (pismo: k. 1715-1719).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zarówno pismo pełnomocnika spółek (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W. w sprawie ich przystąpienia w charakterze interwenienta do niniejszego postępowania, jak również wniosek obrońcy oskarżonego o umorzenie postępowania na uwzględnienie nie zasługują.

W pierwszej kolejności, sąd przejdzie do rozważenia braku zasadności przystąpienia spółek (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W. w charakterze interwenienta do niniejszego postępowania.

Osobę interwenienta w postępowaniu karno-skarbowym charakteryzuje art. 53 § 41 kks. W myśl powyższego przepisu interwenient jest to podmiot, który nie będąc podejrzanym lub oskarżonym w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, zgłosił w tym postępowaniu roszczenie do przedmiotów podlegających przepadkowi. Z kolei art. 31 § 2 kks stanowi, że przepadku przedmiotów nie orzeka się, jeżeli są własnością osoby trzeciej, a sprawca uzyskał je w drodze czynu zabronionego jako przestępstwo lub wykroczenie. Przepis § 41 art. 53 kks definiuje zatem szczególną stronę procesową, tj interwenienta, którym może być zarówno osoba fizyczna, jak również osoba prawna oraz jednostka nie mająca osobowości prawnej, ale jednocześnie przepis ten wskazuje na istotę interwencji, tj. zgłoszenie roszczeń do przedmiotów podlegających przepadkowi (T. Grzegorzcyk, Kodeks karny skarbowy, Komentarz, op. cit., s. 243-244). Sąd w pełni podziela stanowisko komentatora prof. Grzegorza Skowronka zawarty w artykule „Szczególne strony postępowania w sprawach karnych”, iż samo wykazanie przez interwenienta, że jest np. właścicielem przedmiotu objętego przepadkiem – jak to ma miejsce w omawianej sprawie - nie daje podstaw do uwzględnienia interwencji, gdyż zgodnie z art. 31 § 1 kks (w przypadku wykroczeń skarbowych art. 49 § 1 kks w zw. z art. 31 § 1 kks) przedmioty stanowiące przedmiot przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego podlegają przepadkowi, choćby nie były własnością sprawcy. Do uwzględnienia interwencji konieczne jest zatem dodatkowo jeszcze udowodnienie, że sprawca uzyskał przedmiot objęty przepadkiem w drodze przestępstwa lub wykroczenia, np. kradzieży (art. 31 § 2 kks, a w przypadku wykroczeń skarbowych art. 49 § 1 kks w zw. z art. 31 § 2 kks (postanowienie SN z dnia 30 września 1983 roku, VI KZP 12/83 OSNKW 1984, nr 1-2, poz. 5; glosa A. Kędzierska – Cieślak, OSPiKA 1985, nr 2, poz. 35). Jednocześnie własność osoby trzeciej powinna być wykazana w sposób oczywisty, natomiast fakt uzyskania rzeczy w drodze przestępstwa, czy wykroczenia powinien wynikać z prawomocnego wyroku skazującego, chyba że wydanie wyroku jest niemożliwe, np. z powodu choroby umysłowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 marca 1996 roku, II KRn 207/95, OSNKW 1996, nr 5-6, poz. 34).

W ocenie sądu, w przedmiotowej sprawie zachodzi sytuacja opisana powyżej, dlatego też spółki (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W., nie mogły skutecznie zgłosić interwencji w rozumieniu art. 53 § 41 kks. Oskarżony w sprawie M. W. jest prezesem obydwu wskazanych wyżej spółek i reprezentuje je w obrocie prawnym. Istnieje tu tożsamość podmiotów prowadząca, w ocenie sądu, do absurdalnej sytuacji, w której ta sama osoba występuje w toczącym się postępowaniu karnym w imieniu interweniujących spółek oraz oskarżonego. Istotą interwencji jest zgłoszenie roszczeń do przedmiotów podlegających przepadkowi przez osobę lub podmiot, które wykazują, iż sprawca uzyskał przedmiot objęty przepadkiem w drodze przestępstwa lub wykroczenia. W rozpoznawanej sprawie jest to niemożliwe skoro zatrzymane automaty stanowiły majątek spółek reprezentowanych przez oskarżonego.

W kwestii pisma obrońcy oskarżonego w przedmiocie umorzenia postępowania należy przyznać, że wprawdzie przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych wymagały notyfikacji zgodnie z § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 roku w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, gdyż ww. przepis ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku ma charakter „przepisu technicznego” (podobną tezę prezentował Sąd Najwyższy w wielu swych orzeczeniach, a także sądy powszechne), jednakże powyższe stwierdzenie nie prowadzi do ostatecznego wniosku, ww. przepisy ustawy hazardowej są bezskuteczne. Słusznie bowiem zauważył Sąd Najwyższy na kanwie postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 kwietnia 2015 roku wydanego w sprawie IV Kz 142/15, iż nadal podlega wyjaśnieniu kwestia, czy „sankcja niestosowania nienotyfikowanych przepisów technicznych nie powinna działać automatycznie wówczas, gdy przepisy te realizują cele określone w art. 36 TfUE” (postanowienie SN z dnia 14 października 2015 roku, I KZP 10/15). Zatem otwarte pozostaje pytanie o to, czy sąd krajowy może odmówić stosowania przepisu technicznego, który nie podlegał

notyfikacji, (takiego jak art. 6 ust. 1 czy art. 14 ust. 1 ww. ustawy) w sytuacji stwierdzenia, że przepis ten służy ochronie celów określonych w art. 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Powyższą kwestię słusznie zauważył Sąd Okręgowy w Łodzi, a następnie Sąd Najwyższy, który postanowieniem z dnia 14 października 2015 roku w sprawie I KZP 10/15, zawiesił postępowanie do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-303/15. Jak wiadomo, w uzasadnieniu Sąd Najwyższy stwierdził, że konieczne jest zawieszenie postępowania w sprawie I KZP 10/15 do czasu wydania orzeczenia prejudycjalnego przez TS UE dotyczącego kwestii zasadniczej, tj. pytania czy „art. 8 dyrektywy (tj. Dyrektywy nr 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielenia informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – Dz. U. UE L 98.204.37) może być rozumiany w ten sposób, że pozwala on na stosowanie nienotyfikowanych przepisów technicznych przez sądy krajowe, jeżeli ich wprowadzenie było motywowane realizacją celów określonych w art. 36 TfUE”.

W ocenie sądu, w tym składzie, odpowiedź na pytanie zadane przez Sąd Okręgowy w Łodzi w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2015 roku w sprawie IV Kz 142/15, skierowane do Trybunału Sprawiedliwości UE, ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Zważyć bowiem należy, iż sąd meriti w przedmiotowej sprawie jest zobowiązany do oceny faktu nienotyfikowania przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w kontekście zarzuconych oskarżonemu czynów karalnych.

Z względów wskazanych wyżej należy ocenić wniosek obrońcy oskarżonego jako wniosek przedwczesny, a zatem nie podlegający uwzględnieniu.

Dodatkowo, w ocenie sądu, w sprawie zachodzą przesłanki do zawieszenia postępowania karnego w sprawie do czasu uzyskania odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie IV Kz 142/15.

Należy zauważyć, że do identycznego wniosku doszedł Sąd Okręgowy w Siedlcach, który w sprawie II Kz 218/15 na podstawie postanowienia z dnia 21 października 2015 roku zawiesił postępowanie w sprawie do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-303/15.

Należy zauważyć, że dalsze czynności w sprawie sąd podejmie po uzyskaniu treści orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego przedmiotowego zagadnienia prawnego.

Wobec powyższego, sąd postanowił jak na wstępie.